када би освануо, говорио: @„Аллаху, Ти дајеш да осванемо, Ти дајеш да омркнемо, Ти дајеш да живимо, Ти дајеш да умиремо, и Теби се враћамо.“@* А када би омркао, рекао би: „Аллаху, Ти дајеш да омркнемо, Ти дајеш да живимо, Ти дајеш да умиремо и Теби се враћамо.“ А некада би рекао: „Теби ћемо се вратити.“

Од Ебу Хурејре, Аллах био задовољан њиме, преноси се да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, када би освануо, говорио: „Аллаху, Ти дајеш да осванемо, Ти дајеш да омркнемо, Ти дајеш да живимо, Ти дајеш да умиремо, и Теби се враћамо.“ А када би омркао, рекао би: „Аллаху, Ти дајеш да омркнемо, Ти дајеш да живимо, Ти дајеш да умиремо и Теби се враћамо.“ А некада би рекао: „Теби ћемо се вратити.“

[حسن] [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه]

Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, када би наступило јутро, у почетку дана са појавом зоре, учио би дову чије значење је следеће: Аллаху мој, Ти си дао да осванемо, обавијени Твојом заштитом, окружени Твојим благодатима, заузети Твојим спомињањем, тражећи помоћ спомињући Твоје име, под Твојим надзором и упутом, крећући се Твојом снагом и моћи. Ти си дао и да омркнемо, дајеш да живимо и умиремо, што значи исто као претходно, али у контексту вечери: Аллаху мој, Ти дајеш да омркнемо, с Твојим именом живимо и с Твојим именом умиремо и Теби се враћамо, након смрти, када будемо окупљени. Наше стање је овакво у свим временима и свим ситуацијама, и од њега се нећу одвојити нити ћу га напустити. Када би наступио постикиндијски период, учио би: Аллаху, Ти дајеш да омркнемо, Ти дајеш да осванемо, Ти дајеш да живимо, Ти дајеш да умиремо и Теби се враћамо. У том смислу, Теби припадамо на овом свету, а наш коначни повратак је Теби, на будућем свету. Ти оживљаваш и Ти усмрћујеш.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/5490